

meê voor den dag, maar als hij het doet, geeft hij ook zijn bewijsgronden. Ik herinner mij hem eens ontmoet te hebben op een van die tentoonstellingen waar allerlei neo's aan den wand hingen: schilderijen met ingevulde contours, uitgestulpte juffrouwen, nachtelijke zomerlandschappen, symbolische voorstellingen waarvan de vervaardigers evenmin iets begrepen als de kijkers. Enfin, ik zag Nakken en het trok mijne aandacht dat hij in zijn eentje allerbedenklijkste gezichten trok. Natuurlijk dacht ik: nu, diens oordeel zal niet malsch zijn. Aanvankelijk keek ik dan ook vreemd op, toen hij mij op werkelijk mooie dingen wees in die pogingen om zich te uiten en mij een lesje gaf in de critiek. Maar al voortpratende, kwamen de „maar's opzetten en het eind van het interessante gesprek was de bevestiging van den gulden regel, dat men om iets te kunnen, het moet geleerd hebben.

Rustend ploegspan in Normandië (naar een schilderij in het bezit van H. M. de Koningin).

Nakken stamt nog uit den tijd toen die regel in de schilderswereld voor Grondwet gold. Na goed en degelijk onderwijs genoten te hebben, na veel heel veel geblokt en gewerkt te hebben, eerst in de klasse, later in de natuur, zijn al zijn tijdgenooten, die niet van aanleg ontbloot waren, er gekomen en vele zijn bovendien beroemde kunstenaars geworden. Toen Nakken op 20-jarigen leeftijd zijn eerste schilderijtje, „het rustende ploegspan”, op de Zwolsche tentoonstelling van 1855 inzond, verkocht hij het dadelijk aan een particulier. Het volgend jaar had hij zijn tweede succes op de tentoonstelling te Rotterdam, waar hij een grooter schilderij (zijn tweede), paarden die in een stal gevoederd worden, aan den heer S. B. Madry verkocht. Ik noem dien naam, omdat die Rotterdamsche kunstvriend een der eerste was die het degelijke werk van Nakken opmerkte. Zijn eerste portretten van paarden schilderde hij voor de heeren